

Радіо

Валер'ян Поліщук

Я відчуваю дім планети своєї,
Як гомін електричних хвиль
По радіо ловлю.
Ось Лондон корчиться
Фокстротом брязкітливим,
Ось Ейфель журно запіпікав
Говіркою Морзе
Мелодію свою...
На кілька променів посунувсь варіометр
І зойки невимовні
Крають слух:
Деся пароплав
У штормі захлинувся —
Тоскотне SOS
Нависло, як обух.
Хрипить в етер
Його останній життєдайний нерв...
Замок...
І серце впало...
Невже людські зітхання
Під антиподами моїми
Зелений злучий вал таки зажер?
Чи, може, крижаний
Блакитно-білий айсберг
Черкнув задиханий ходою пароплав,
І радужно-полярний блиск
Тепло каюти
Смертельним холодом залляв?
Мов раною смертельною
Пробоїна зітхнула:
Всередину життя
Потоп удерсь —
І нагла сіль води
Своїм шипучим летом
Торкнулась молодих,
Ще не дозрілих перс...
Ах, далі...

Знову свист.
І раптом іздалека
(Ще поворот) — і дужче, й голосніш
Полляла флейта плин,
Як сяйво аметист,
І ксилофон заклекотав,
Як у танку лелека,
І заспівав у сурмах
Бархатний метал...
Лечу вперед,
Зашепотів за свистом
Голос моложавий,—
(Я вухом регулятора
В етерові броджу),—
І ось пашисту казку
То стомлено, то жваво
Несе дитині хтось
За бархатну межу.
Блукаю по планеті
Я в електричних хвилях,
Антенa чутким вухом
Винюхує із темряви
Найдальший подих, звук.
Ось телеграфні сполохи
Червінькових боїв і гнівних
розрухів повстання
Нежданого, многотраждального Китаю —
І вже ячмінь штиків і кіс,
Мов лан без меж, іде й хитає,
Ще й маки та волошки прапорів підніс,
В уяві безліч виснажених рук —
Худих і жовтих рук
Замореного кулі...
І раптом гостродзьобі кулі —
За цифрою — пекучим бризком
По головах пройшлись:
Вперед лавина кинулась,
А дехто ницьма вниз.
І раптом павза
Громом затріщала:
Десь буря і гроза —

На захід чи на схід?
І вся моя машина
Чуйно відмічає,
Що робиться в моїм дому —
Планеті гірких бід.
Чи радість де, чи біль,
А чи шантанний гомін,
Чи заклики борні,
Чи передсмертний плач —
В кімнаті все мені
Розкаже, як нікому,
Химерний і слухняний
Мій ламповий приймач.